

Het Katteballetje



15 JAAR STICHTING "HELP DE ZWERFKAT"

Op 22 september was het dan weer zover. De open dag, dit jaar met een bijzondere boodschap. De stichting bestaat namelijk dit jaar 15 jaar, reden voor een feestje. Dus werd de tuin mooi versierd met vlaggetjes en ballonnen. Op het pad stonden kraampjes met allerlei leuke verkoopspulletjes, zoals prachtige zelfgemaakte kussentjes met poezenafbeeldingen die we hadden gekregen van een mevrouw die onze stichting een warm hart toedraagt. Op weer een andere kraam lagen mooie getekende poezenkaarten, opgestuurd door een donateur, en prachtige knuffelbeesten. Ook stond er een kraam met genoeg snoepgoed voor heel Uithoorn op z'n minst. En nog een kraam waar de kindertjes, als zij dat wilden, zich konden laten omtoveren tot de meest schattige katjes. Niet alleen de kinderen maar ook een aantal vrijwilligers, waaronder ook wij (Els en Annemieke) wilden zich even één voelen met de katten en werden ook poeslief geschminkt.

De vrijwilligers hadden voor een leuke verrassing gezorgd. Zij hadden een prachtige spiegel voor ons laten maken met het logo en de naam van de stichting erin gegraveerd. Ook werden we in de bloemetjes gezet. Het was een geweldige dag, prachtig weer (op één plensbui na) en het was een komen en gaan van bezoekers. Acht van onze katten kregen een adoptiebaasje en er meldden zich een aantal nieuwe donateurs aan. Een groot aantal van onze katten hadden de dag van hun leven. Zij genoten volop van al die extra aandacht en de lekkernijen die door de bezoekers uitgedeeld werden.



Wat later in de middag werden we nogmaals verrast, ditmaal door de Dierenbescherming afdeling Uithoorn/De Ronde Venen, die ook de hele dag met een kraam en hun Dierenambulance bij ons aanwezig waren. Zij overhandigden ons een cheque ter waarde van duizend gulden, die goed besteed zal worden, aangezien de hongerlapjes altijd wel iets extra's kunnen gebruiken.



Wij danken alle vrijwilligers, donateurs, dierenartsen, kortom iedereen die het ons mogelijk maakt dit prachtige werk te kunnen blijven doen. En we gaan voor de volgende vijftien jaar.

ELS EN ANNEMIEK



BASJE EN BRAMMETJE

Wij zijn broertjes van elkaar en zijn begin juni in het wild geboren. Toen we op 22 augustus werden gevangen, waren we zo wild dat we niet met blote handen aan te pakken waren. Eerst dachten ze bij de stichting dat we door veel geknuffeld te worden misschien nog tam konden worden. Maar we waren zo vreselijk bang als we verplicht op schoot moesten dat we helemaal zweetvoetjes hadden. Helaas we hebben het niet in ons om tam te worden en blijven wilde katten. Nu hebben we een eigen ren waar we

voorlopig in blijven tot we het volgende voorjaar worden gecastreerd en daarna mogen we voorgoed tussen alle andere katten bij de stichting. Sinds we niet meer opgepakt worden bevat het ons goed bij de stichting. Niet dat we dat laten merken hoor! Zodra we vermoeden dat er iemand naar ons kijkt verstoppen we ons snel. Dat is ook de reden waarom er nog geen foto van ons is gemaakt. Soms letten we niet zo goed op en zien ze ons druk aan het spelen met elkaar. Aangezien we hier nu blijven, zoeken we iemand die de

stichting wat extra steun geeft, opdat we samen kunnen genieten van een onbezorgd leven hier tussen al onze soortgenoten. Heeft u wat voor ons over? De



mensen van de stichting vertellen u graag hoe u ons en alle andere snorrenbaarden kunt adopteren! Bel voor informatie 0297-566285.

DE OPEN DAG



Het is weer voorbij, de open dag. 's Middags om vijf uur kom ik thuis en dan voel ik pas hoe moe ik ben, maar zeker voldaan. De dag begon voor ons bij de stichting om zeven uur 's ochtends. Nog wat slaperig beginnen we allemaal met het schoonmaakwerk en de poezen kijken ons nieuwsgierig aan. Het is tenslotte niet alledaags die drukte zo vroeg, maar de meeste poezen storen zich hier niet aan en draaien zich lekker nog een keer om in hun mandje. We hebben zoveel te doen, voordat we het weten is het half elf en drinken we met z'n allen gezellig een kop koffie, met daarbij een heerlijk stuk taart. Ik kijk om mij heen en zie dat we het weer mooi op tijd voor elkaar hebben. Het ziet er weer reuze leuk en gezellig uit, de vlaggetjes, de kraampjes met verkoopspullen, snoep voor de kinderen, fotoboeken van alle poezenbewoners, het adoptieboek en een echte grimeuse. Om 11 uur pak ik mijn videocamera, want de eerste bezoekers komen binnen en ik probeer zoveel mogelijk leuke momenten van deze dag vast te leggen. Ik film de vele bezoekers, de vrolijke vrijwilligers en zeker ook de poezen die zo genieten van alle aandacht. Het is een gezellige drukte en veel te snel is deze dag weer voorbij. 's Avonds beleef ik de open dag nog even opnieuw, als ik de filmopnames overzet op een videoband. Hierop is duidelijk te zien dat ook dit jaar de open dag weer zeer geslaagd is. Natuurlijk ook dankzij de fantastische inzet van Els en Annemieke, de vele vrijwilligers, de enthousiaste bezoekers en het goede humeur van de poezen. Allemaal bedankt hiervoor en tot ziens bij de volgende open dag.

Anita





mijn feestdag

Hoe kan ik nou zomaar, liggend op m'n zij en zonder me op te rollen, in slaap zijn gesukkeld! Ik schud mijn kop om helder te kunnen denken en dan weet ik het weer. De open dag is nog aan de gang, de dag waarvan ik geen minuut wilde missen en nu was ik er toch even niet bij. Maar ik ben al aardig op leeftijd, vijftien jaar zeggen ze, en dan slaat de vermoeidheid wel eens toe. Aandacht van mensen vind ik heerlijk en ik heb vandaag volop genoten. Ik ben op schoot genomen, geaaid, heb me laten voeren en ben gefotografeerd. Ik heb mijn best gedaan zoveel mogelijk mensen te begroeten. Jullie hebben mij vast wel gezien: rode vacht met een witte bef die wat scheef zit, brede poten. Ik heb echt een forse maat, maar slaag erin mij waardig voort te bewegen, hoewel ik wat moeite moet doen om in één keer door het kattenluikje te komen. Even wringen, bedoel ik. Ik heb belangstelling voor alles en iedereen; dat kun je aan mij zien. Het boegbeeld van de stichting ben ik ooit genoemd. Dat schept verplichtingen en op een dag als deze voel ik mij een echte gastheer, die het zijn gasten naar de zin wil maken. Een voorbeeld? Vanmorgen wilde ik de vrijwilligers na hun gedweil en gepoets helpen deze dag voor ons

publiek nog feestelijker te maken door het sproeien van een lekker geurtje van mijzelf, maar dat werd niet gewaardeerd. Het is me al vaker opgevallen: mensen missen een zintuig voor een echt lekker luchtje. Jammer. Ik kan daar wel overheen komen, hoor.



Iedereen vindt mij heel lief en daar ben ik toch zo blij om. Een heerlijk leven heb ik hier. Volgend jaar hoop ik jullie allemaal weer terug te zien op onze open dag. Tot dan.

TROMP

DE OPEN DAG 22 SEPTEMBER 2001

Vorig jaar was ik zelf nog bezoeker van de open dag en heb mij toen opgegeven als vrijwilliger. Zodoende was ik dit jaar zelf van de partij. En het was enig. Ik vertel graag hoe de dag verliep....

Al om 7 uur waren de meeste vrijwilligers aanwezig. Er moest namelijk veel gedaan worden. Alles moest schoon, de vloeren, de muren, achter de kasten, onder de bedden en de hele tuin geschrobd. Rond tieneen hadden we even tijd voor een bakkie en een taart. Want de Stichting bestond dit jaar immers vijftien jaar en dat moest gevierd worden. De taart werd ook door menig kat goedgekeurd. Namens alle medewerkers gaven we Els een spiegel met het logo van de Stichting erin gegraveerd als waardering voor haar werk. Om elf uur was het dan zover. De deuren gingen open, iedereen was er klaar voor. Ik vond het erg spannend. Hoe druk zou het worden, zouden we donateurs en adoptie-ouders erbij krijgen, zou het mooi weer blijven enz.. Om 11.15 kwamen de eerste mensen binnen en het is de hele dag druk gebleven! Ik vond het erg leuk om mensen te vertellen over de katten, de Stichting, de werkzaamheden en alles er omheen. Pas toen alles afgelopen was besefte ik dat ik de hele dag had gestaan en gelopen zonder dat gemerkt te hebben, zo leuk was het dus. 's Avonds was ik doodmoe, maar zeer voldaan. Alles was perfect gelopen (op één grote regenbui na), het was zeer geslaagd en ik vond het geweldig om mee te doen! We hebben er weer een aantal donateurs en adoptie-ouders bij, waar we ontzettend blij mee zijn. Alleen hebben zich helaas nog geen vrijwilligers gemeld. Dus bent u gek van katten en wilt u ons helpen, ook al is het maar een ochtend in de week, laat het ons weten, wij en de katten hebben u hard nodig. En u krijgt er veel liefde voor terug....



Kim





GOVERT, EEN BIJZONDERE KAT

Alhoewel alle katten mij even dierbaar zijn, ongeacht of ze er mooi of minder mooi uitzien, of ze lief en afhankelijk zijn of juist onbetrouwbaar of afstandelijk zijn, wild of tam, het maakt me niet uit. Toch gebeurt het dat een enkeling wel heel speciaal is. GOVERT was zo'n kat, een kat met karakter. Ik zag hem voor het eerst in de winter van 1990 toen ik met een schaal met blikvoer het pad naast het huis opliep om dit neer te zetten voor enkele wilde katten, die ik al geruime tijd elke avond van eten voorzag. Ineens zat er op grote afstand een kat die ik nog niet eerder had gezien en zodra hij mij zag, rende hij in paniek weg om vervolgens enige minuten later weer terug te komen, kennelijk in de veronderstelling dat ik weg was. Ik stond achter een schuurtje te kijken hoe hij het eten naar binnen schrokte en zag hem daarna weer heel angstig weggrennen. Sindsdien kwam hij elke avond op het pad eten. Een enkele keer zat hij al op veilige afstand te wachten voordat het eten er stond. In het begin ging hij pas eten als ik weer binnen was, maar na enkele weken begon ik heel langzaam aan zijn vertrouwen te winnen en ging hij eten terwijl ik ongeveer 20 meter verder stond. Ik noemde hem Govert en elke keer als hij stond te eten, riep ik zachtjes zijn naam. Het was heel aandoenlijk om na enkele weken te constateren dat hij reageerde op mijn stem als ik Govert riep. Daar hij een wilde kat was en nog niet was gecastreerd, besloot ik hem te vangen. Dat was niet zo eenvoudig, want eerst moest hij wennen om in de vangkooi te komen eten. En dat vertrouwde hij helemaal niet, met als gevolg dat hij heel zielig enkele avonden om de vangkooi heen liep maar er niet in durfde te lopen. En dan ging hij maar weer met een lege maag weg op zoek naar ander voedsel. Mijn hart brak bijna als ik hem weg zag lopen. Enkele dagen later hoor ik ineens de vangkooi die ik op scherp had gezet, dichtklappen en tot mijn grote verbazing zat Govert erin. Gelukkig kon ik meteen bij de dierenarts terecht om van hem een ex-kater te maken. Ook werd hij gelijk tegen vlooien behandeld en ingeënt. Nadat ik met hem thuis was gekomen zette ik hem in een groot hok en de volgende dag at hij een wormkuur door zijn eten. Het viel niet mee om hem van zijn natje en droogje te voorzien, want hij was zo angstig dat hij levensgevaarlijk was. Toen hij voldoende was opgeknapt, liet ik hem los in de veronderstelling dat hij snel zou wennen tussen zijn soortgenoten hier bij de stichting. Maar helaas, Govert vond het helemaal niets en liep als een gekooide tijger langs de hekken in de tuin. Na dit enkele dagen aangezien te hebben besloot ik hem zijn vrijheid terug te geven en liet hem de tuin uitlopen. Daarna kwam Govert weer elke avond op het pad voor zijn hapjes. Alleen de eerste dagen van elk nieuw jaar miste ik hem. Kennelijk was hij dan zo hevig geschrokken van het vuurwerk dat hij zich enkele dagen schuilhield, om vervolgens rond 4 januari weer te komen eten. Zo gingen er enkele jaren voorbij, tot begin december 1997. Govert kwam zoals gewoonlijk 's avonds op het pad, maar ging niet eten. Hij bleek ernstig ziek te zijn en ging

weer weg. De volgende avond had ik eigenlijk tegen beter weten in een vangkooi ingesteld voor Govert en tot mijn stomme verbazing liep hij meteen de kooi in zonder overigens naar het eten te talen dat er in lag. Het leek of hij wist dat opnieuw gevangen worden zijn enige redding zou zijn. Na twee keer met hem bij de dierenarts geweest te zijn, die hem door het gaas van een speciale injectiekooi antibiotica-injecties toediende, kreeg Govert weer belangstelling voor eten en omdat hij in een kooi verbleef, was het makkelijk om hem de nodige medicijnen door zijn voer toe te dienen. Na twee weken was hij volledig hersteld en omdat ik hem toch wat te oud vond worden voor zo'n zwervend bestaan, probeerde ik hem nogmaals in de tuin te laten wennen. En zo slecht als het de eerste keer bevallen was, zo goed ging het nu. Govert was vrijwel gelijk gewend en was al snel innig bevriend met alle andere katten en zelfs de hond werd door hem geduld. Van mensen wilde hij echter nooit iets weten, maar het grappige was dat hij niet bang was voor mensen, integendeel hij zorgde ervoor dat mensen altijd als de dood voor hem waren. Ik moest nieuwe vrijwilligers of bezoekers altijd waarschuwen om niet te dicht bij hem in de buurt te komen, omdat hij ze anders aan zou vliegen. Op een zekere dag, het was ergens midden in de zomer, waren we de tuin grondig aan het schrobben en er brak lichtelijk paniek uit onder de bange katten en Govert vluchtte naar binnen het souterrain in. Toen ik even later naar binnen wilde gaan, bleek hij midden op de trap naar de woonverdieping te zitten en hij was niet van plan om mij erdoor te laten gaan. Wat ik ook probeerde, met lieve zachte woordjes of door op hem te mopperen, het enige wat er gebeurde was dat hij zich ongeveer één zo dik maakte en vervolgens zo hard naar me blies dat ik zijn speeksel in mijn gezicht voelde spetteren. Op dat moment bedacht ik er verstandig aan te doen om terug te gaan en vervolgens om mijn huis heen te lopen om zo via de voordeur naar de woonverdieping te gaan. Govert bleef de rest van de dag op de trap zitten. Nadien herhaalde hij deze grap met zekere regelmaat en hoewel het erg lastig was om steeds om te moeten lopen vond ik het toch wel



ontzettend stoer en moedig van hem. De laatste twee jaar vond hij het enig om naast mij mee te lopen als ik met bordjes kattenvoer de tuin inliep en altijd zodra ik een



Thamerweg 61
1422 XL Uithoorn
0297-566285
Stichting.help.de.zwerfkat@12move.nl

Stichting Help de Zwerfkat

RABOBANK : 36.35.67.593
GIRO : 72.33.223
KVK Amsterdam : 41205327



bordje op de grond wilde zetten, probeerde hij mij fikse tikken op mijn handen te geven, soms zo hard dat het bord eten uit mijn handen viel. Ongeveer een jaar geleden begon Govert wat af te takelen. Hoewel hij goed bleef eten werd hij steeds magerder zonder dat hij een zieke indruk maakte. Het werd een oud mannetje om te zien en ook werd hij steeds tammer. Zo kon ik hem enkele maanden geleden ineens aaien zonder dat hij iets deed en korte tijd later waagde ik het erop om hem eens op te tillen en hoewel ik voelde hoe gespannen hij op dat moment was, deed hij me niets. Sindsdien pakte ik hem elke dag even op en na enkele keren gaf hij me ineens een kopje tegen mijn gezicht aan en begon hij te spinnen. Wat er toen door mij heen ging kan ik niet eens vertellen. Ineens wist ik dat Govert binnen korte tijd zou sterven. (Katten die zo enorm van gedrag veranderen voelen vaak hun einde naderen. Vanaf deze

dag liet Govert mij niet meer met rust, waar ik was, was hij ook en elke stap die ik deed, moest ik opletten of ik niet op hem ging staan en bijna constant bedelde hij om door mij opgetild en geknuffeld te worden. Natuurlijk deed ik dat heel vaak, want Govert en ik hadden uiteindelijk heel wat in te halen. Elke dag bekeek ik of het leven nog leuk was voor hem, want ik vind dat dieren niet hoeven te lijden. Op 16 november jl. heeft hij de hele dag achter me aangelopen, het leek of hij aan het afscheid nemen was en toen ik 's avonds laat nog even beneden bij de poezen ging kijken, miste ik hem ineens. Ik vond hem vredig ingeslapen in een mand en hoewel ik zijn dood had zien aankomen, schrok ik er toch nog van. Lieve Govert, mijn grote stoere kanjer, wat heerlijk dat je zelf besloot dat het genoeg was. Ik zal je nooit vergeten, al word ik honderd.

ELS



DE MILIEUVERGUNNING

Er is de afgelopen jaren heel veel geïnvesteerd in het aanbrengen van allerlei voorzieningen, waardoor het zowel voor de katten als voor de omgeving verantwoord is op een milieuvriendelijke wijze met elkaar om te gaan, zonder allerlei overlast. Helaas ging dit niet altijd van een leien dakje en in enkele gevallen moest er zelfs een rechter aan te pas komen. Op 4 oktober 2001 plofte de laatste uitspraak van de rechtbank op de deurmat en evenals in alle andere gevallen is Stichting "Help de Zwerfkat" in het gelijk gesteld. Een zucht van verlichting waarde dan ook rond en Dierendag kreeg hierdoor dit jaar een extra feestelijk tintje. Met het milieu zit het dus ook goed en de milieuvergunning is nu definitief rond. Uiteraard zullen wij alles in het werk stellen de situatie zo te houden en indien nodig aan te passen of te verbeteren. Het is te hopen dat dit in alle rust kan plaatsvinden, want daar zijn we na een slopende periode hard aan toe. Het kattenvolkje heeft hier echter niet onder geleden en daar draait het tenslotte allemaal om.



Hierbij ingesloten treft u een acceptgiro aan. Hierop staan nog guldens vermeld. U kunt deze zonder problemen gebruiken tot 31 maart 2002. Na deze datum worden ze bij de bank niet meer verwerkt. Mocht u ons al gesteund hebben, dan kunt u deze als niet verzonden beschouwen.



December 2001



MIJN OPEN DAG

Door Josephine (gedicteerd aan Romana)

Toen ik maanden geleden door een lieve vrijwilliger van de Stichting "Help de Zwerfkat" naar de Thamerweg werd gebracht, had ik nooit kunnen denken dat ik nog eens een hele dag in het middelpunt van de belangstelling zou staan. De andere poezen hadden me natuurlijk wel verteld dat er een open dag zou worden gehouden, maar ik had geen idee hoe ik me zoiets moest voorstellen. Eerst dacht ik dat we die dag met z'n allen in de open lucht zouden doorbrengen: een soort poezenpicknick. Dat sprak me wel aan, want een goed gevulde picknickmand leek me wel een verrukkelijk vooruitzicht. En bovendien: open lucht als verschijnsel is mij natuurlijk niet vreemd, want ik heb tenslotte jarenlang in de open lucht gewoond. Maar de andere poezen schoten in de lach toen ik ze mijn ideeën ontvouwde, waaruit ik begreep dat het dus iets geheel anders zou worden, iets dat mijn voorstellingsvermogen te boven ging. "Het zal wel erg leuk worden", meldden mijn medebewoners, want velen hadden iets dergelijks al één of meerdere malen meegemaakt. Verder deden ze er erg geheimzinnig over en ik werd niets wijzer van ze. Met poezenfilosofie besloot ik toen maar gewoon af te wachten tot de dag daar was. Eindelijk was het dan zover. In alle vroegte werden we al wakker gemaakt door een grote ploeg schoonmaakvrijwilligers en met verbazing zag ik hoe grondig de schoonmaakklus werd aangepakt. Ondanks het harde werken had iedereen een prima humeur, dat merkte ik wel aan de opmerkingen die zo her en der gemaakt werden en mijn poezenhart werd daar helemaal vrolijk van. Toen alles werkelijk glansde van properheid en er ook nog allerlei kramen op het toegangspad waren verzezen, begon ik, zittend buiten mijn slaappleaatsje, verwachtingsvol naar het toegangshek te kijken in de vaste overtuiging dat het nu zou gaan beginnen en dat ik een fantastische dag zou beleven. En ja hoor, daar waren de eerste bezoekers al. Het was of iedereen speciaal voor mij naar de Thamerweg was gekomen. Ik voelde mij het middelpunt van de belangstelling en genoot daar erg van. Ik kwam werkelijk kopjes en staarten te kort om al deze lieve mensen te tonen hoezeer ik al deze aandacht op prijs stelde. Dit was echt fantastisch: nog veel leuker dan een picknick. Zo nu en dan kreeg ik zelfs neiging met mijn pootje naar iedereen te wuiven, zo koninklijk voelde ik mij. Op het eind van de dag was ik wel moe maar ook diep tevreden. Alle medewerkers en natuurlijk Els en Annemieke ook vonden dat het allemaal heel goed verlopen was en dat we met z'n allen op een goed geslaagde open dag konden terugkijken. Op de video, die we natuurlijk allemaal hebben gezien, zit ik midden in beeld mooi te wezen. Ik hoop er de volgende open dag weer bij te zijn want, het is me allemaal heel goed bevallen.



Groetjes van Josephine



Het bestuur en de vrijwilligers van
"STICHTING HELP DE
ZWERFKAT"
wensen iedereen prettige feestdagen en
een gezond en vooral diervriendelijk
2002



December 2001